

Ung nu – Del II.

For fyrretyve år siden blev dødsstraffen afskaffet her i Danmark. Men i 1969 blev den atter genindført. Ikke over forbrydere og mordere, men over det mest uskyldige af alt det skabte, det lille menneskebarn, som sover trygt i moderens skød, men som til gengæld er det mest værgeløse i det øjeblik, en mor med lovgivningsmagtens velsignelse bestemmer, at det skal dø. Det kan ikke råbe om hjælp. Det kan ikke flygte fra det dræbende instrument. En skælvende samvittighed, et hastigt indgreb, og dødsdommen er fuldbyrdet. Et ganske uskyldigt menneskeliv er ikke mere. Aldrig har det danske folk, hverken før eller efter, det blev kristnet, været udsat for en så diabolisk lovbestemmelse. Alt dette skal vor ungdom høste frugterne af.

Vi har også et voksende narkotikaproblem. Vore fængsler og sygehuse er så overfyldte, at Københavns kommune har måttet leje hoteller og pensionater til syge og gamle - for at skaffe plads for narkomaner og sindslidende.

Vi står over for de helt kontante følger af et moderne samfund uden Gud. Det frihedens paradis, ungdommen er lokket ind i, har vist sig at være et helvede. Når et samfund fornægter livets mest elementære love, fornægter Guds bud, fornægter kristen undervisning og opdragelse, ja fornægter Gud, da slippes Satan løs, og mennesket får lov at leve, som det vil, får lov at øve utugt, mord og ægteskabsbrud, men det får også lov at gå til grunde i dets egen ødelæggelse.

Et land og folk, som har haft kristendommens lys og sandhed i tusinde år, men som i løbet af et slægtled gør sig fri af kristendommens bud, lys og sandhed, kan ikke bestå. Et folk, der har været hedensk, men er blevet et kristent folk, kan ikke igen blive et hedensk folk, men det kan blive et *gudløst* folk. Uden Gud. Når et træ bliver råddent i sin rod, styrter det om og går til grunde. Det er, hvad der er ved at ske med det danske folk både i stat og kirke. Man prøver at bevare kristendommens skin, men det er helt indlysende, at man fornægter dens kraft.

På en nordisk kirkekonference i Århus 1969 udtalte domprovst Jørgen Bøgh: "Hvis Gud fælder dom over den danske folkekirke, så er befolkningsproblemet og udviklingen ikke årsag til, at kirken bryder sammen, de er kun det redskab, hvormed Gud eksekverer dommen. Årsagen kommer indefra. En dag begynder selv vi præster at forstå det, som mange udenforstående har kunnet se i lang tid, nemlig at ingen aner, hvad vi i virkeligheden opretholder en sådan kirke for. Så kan vi jo spørge os selv: Hvornår sker det, hvornår var det nu, det var, vi valgte forkert og gled ind i det spor, som førte til opløsningen? Svar: Det skete for os, som det skete for jøderne den dag, de sagde nej til Jesus Kristus. Det skete for os, som det skete for Jerusalem, den dag da ingen mere vidste, hvad der tjente til deres fred, men hvor man valgte at korsfæste ham, som ikke ville være deres konge, men deres frelser!«

Derfor gælder Jesu ord til menigheden i Sardes det officielle Danmark i dag: Du har navn af at leve, men er dog død. Og det er den største ulykke og den strengeste dom, der kan udtales af Guds mund.

Hvad har vi fra den kristne menighed at sige og gøre i vor tid? Hvad har vi at sige den ungdom, som står midt i striden, midt i fristelserne, midt i en kold og gudløs verden? Hvad har vi at sige til den ungdom, som er hjemløs, rodløs, fortvivlet og bange, fordi livet har mistet sit indhold, sin mening og sit mål?

Vi har kun at sige, hvad Gud i sit ord har sagt, at syndens løn er døden, at synd er ulydighed mod Gud og lydighed mod Satan. Hvori denne ulydighed mod Gud og lydighed mod Satan består, om det er åbenbare synder som utugt, tyveri, mord, bedrageri, banden, lyven, drukkenskab, gudsbe-spottelse osv., eller det er skjulte synder som hykleri, selvretfærdighed, selvgodhed, havesyge, æresyge, urene lyster, begæring osv., det gør for så vidt ingen forskel, i det mindste ikke i Guds øjne. For Gud er synd synd, og for Gud kræver synden sin betaling, sin løn. Synd er lydighed mod Satan, og lydighed mod Satan fører til død og fortabelse og til evig adskillelse fra Gud. Dette er ikke Guds vilje med noget menneske, men Satans vilje med alle mennesker. Og den, som gør

Satans vilje, får sin løn af Satan, ligesom enhver arbejder får sin løn af den, han arbejder for. Ingen kan unddrage sig sin løn for det liv, han lever. Vi får ikke løn efter fortjeneste, men efter den Herres vilje, som vi tjener. Jvfr. Matt. 20,1-16 og 25,14-30.

Al synd er frugt af vor lydighed mod Satan. Den sås i vort liv, den spirer, gror og modnes til høst både for dette liv og for den evighed, som følger efter.

Men vi har, Gud ske lov, mere at sige end det. Ellers ville det være håbløst at være menneske. Vor tilværelse ville være uden mening og uden håb.

Vi har det at sige, at Guds nådegave er et evigt liv i Kristus Jesus. Kære unge! Lyt til dette ord, undersøg dets indhold og værdi.

For den, som kommer til tro på Jesus, som tror på og regner med sin bibel og hvad der står skrevet og som Gud har sagt, er det ikke så overraskende, hvad der sker. For det er klart at læse i Guds ord, at det vil ske. De tider skal efter Bibelen komme, da synd, gudløshed og lovløshed bliver mangfoldig og skal beherske verden, da kærligheden bliver kold, da vildfarelsen skal blive mangfoldig og da mange - også i den kristne menighed - skal lægge sit hoved ned til hvile og død. Der foregår en kamp, som har stået på siden syndefaldets dag, og som skal vare ved indtil alle tings ende, d.v.s. indtil den dag, da Jesus kommer igen som dommer over levende og døde. Denne kamp skildrer Bibelen som et vældigt drama. Det siges ganske klart, at kampen står direkte mellem Satan og Gud, og at objektet i denne kamp er mennesket.

I »tidens fylde« sendte Gud sin søn til verden for i ham at frelse verden, at sone verdens synd og for at forlige os med sig selv.

Jesus blev gjort til synd for os. Det vil sige, at den syndens løn, som vi havde gjort os fortjent til, tog Jesus på sig. Jesus bar på sit legeme synden op på korset. Han døde for vore synders skyld. Gud lod falde på ham den skyld og straf, som lå på os alle. Ved Jesu stedfortrædende lidelse og død blev det for alle mennesker muligt at blive frelst - frelst fra synden, døden og dommen. Ved sin stedfortrædende lidelse og død tilintetgjorde Jesus syndens fordømmende kraft.

På sit kors knuste Jesus Satans hoved, d.v.s. Satans ubetingede ret og magt til at føre os alle til Helvede.

Men der er en kamp, som endnu ikke er ført til ende, nemlig kampen om herredømmet i det enkelte menneske og i verden. Frelsen er fuldbragt, evigt og endegyldigt, men vi, der lever, er endnu ikke gået over den grænse, hvor Satan for evigt har tabt al sin magt og indflydelse på os. Det sker først enten i vor dødsstund eller den dag, da Jesus kommer igen for at hente sin troende menighed. Kampen om herredømmet står her og nu, og den vil tage til i styrke, jo nærmere vi kommer endens tid. I enhver krig kommer det altid til sidst til en slutfase, hvor det gælder sejr eller nederlag for de kæmpende parter. Man kaster alle ressourcer og angrebsmidler ind i kampen.

Efter de begivenheder, vor bibel omtaler, er det ganske klart, at vor tid hører med til endetidens afgørende kamp. Djævelen skal i den tid fare verden rundt, dels som en brølende løve og dels i skikkelse af lysets engel. Han skal føre mennesker ud i den værste synd, som Bibelen netop kalder utugt, hor og drab af de spæde børn som offer for tidens afgud.

Han skal vise sig som Antikrist i skikkelse af en lysets engel. Teologisk vranglære og humanistisk religiøsitet skal træde i stedet for en sand forkyndelse af Guds ord om synd og nåde, frelse og fortabelse. Mange skal blive ført vild og falde fra den levende tro på Gud.

Nar Paulus i Efeserbrevet kap. 6 taler om, at den kamp, vi har at kæmpe, ikke er en kamp mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet, er det netop den verdslige og religiøse tidsånd, han taler om. Den var allerede virksom på Paulus' tid, men den skal blive mere og mere aktiv, så den mod endetiden omgiver os

på alle kanter som en giftig tåge, vi ikke kan undgå at indånde med vore sanser, og som vore hjerter kun ved Guds nåde kan blive bevaret fra.

Derfor taler mange steder i Bibelen, det gælder både Det gamle og Det nye Testamente, om endetidens begivenheder. Blandt disse begivenheder er t0 helt afgørende.

1. Denne verdens syndeskyld skal nå sit fulde mål.
2. Først skal dette riges evangelium forkyndes til et vidnesbyrd for alle folkene.

Disse eksakte begivenheder skal gå i opfyldelse før Jesu genkomst. Og kampen for den enkelte kommer til at stå om enten at være med til at nå syndens fulde mål eller at høre evangeliet og tage imod det til frelse. Her går de to fronter i livets strid. Og du står på en af disse fronter.

Det er meget alvorligt, at vi - både unge og ældre - gør os vor stilling klar. Ingen kan være neutrale i den kamp. Jesus siger, at den, som ikke er med ham, er imod ham, og at den, som ikke samler med ham, han adspredes. Den, der vil bjerge sit liv for verden, mister sit liv i Gud.

Vi står midt i en begivenhed som den, der overgik Sodoma. Her havde synden nået sit fulde mål i usædelighed og vellevned. Der var mindre end fem retfærdige, men de retfærdige, der var, flygtede ud af byen, før Herren lod ild og svovl regne ned fra himlen og dermed ødelagde byen for evigt. Lots hustru så sig tilbage. Hendes hjerte hang ved Sodoma, og hun blev en saltstøtte.

At være ung i dag er spændende, men farligt. Det gælder liv eller død. Den, der bliver i Sodoma omkommer med den. Den, der har lagt sin hånd på ploven, men ser sig tilbage, er ikke skikket for Guds rige. Kun de, der flygter fra synden og Satan, er velskikket for Guds rige og bliver frelst. Jesus har sagt: Vær tro, om det så skal koste dig livet, så vil jeg give dig livets krone.

Det er hårdt at stille unge over for livets eller dødens konsekvens, men vi må ikke fortie sandheden. Skal du frelse dit liv, gælder to ting. For det første må du flygte fra synden og Satans fristelser. For det andet må du våge og bede og kæmpe for evangeliet.

Gå aldrig på akkord med nogen synd, da mister du omgående den åndelige kraft. Husk på Samson, der forråbte sin hemmelighed til Dalila. Liggende i hendes skød sov han ind. Han var svag som et barn, da han vågnede op efter en syndig handling.

Men jeg vil sige en ting til dig, som græder, strider og ængstes over din synd, som er fortvivlet og bange for, at din livsbåd skal opsluges af havets vilde bølger, og som igen og igen lider nederlag, igen og igen falder i synd, og som derfor helst vil skjule dig både for Gud og mennesker. Du har måske ikke mere gnist af tro på, at nogen eller noget kan hjælpe dig. Du ønsker faktisk bare at sige Gud og verden farvel. Du ønsker at lade stå til og lade det gå ad Helvede til.

Til dig, der har det sådan, har jeg én ting at sige: Jesus elsker dig. Sådan som du er - uden evne eller kraft til et kristent liv - elsker han dig med en evig kærlighed. Jesus siger: Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort. Kom derfor til din Frelser, *sådan som du er*. Han vil frelse dig.

Men hvordan skal jeg komme, spørger du? Jeg kan jo ikke bare komme - der må først ske noget med mig. Jeg må først hade synden, der må først ske noget med mit forpinte sind og hjerte. Jeg kan jo ikke komme til Jesus med et koldt, vantro og fordømt hjerte!

Jeg skal sige dig, at hvis det eneste, du har, er et koldt, vantro og fordømt hjerte og samvittighed, så kom netop med din vantro og kulde og din fordømte samvittighed. Jesus siger netop: De raske trænger ikke til læge, men de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.

Du må komme til Jesus ligesom synderinden. Hun trodsede enhver anstændighed. Fra gadens rendesten brød hun ind i det fine og fornemme hjem, hvor Jesus var gæst. Hun undskyldte ikke sit syndige liv, hun kunne end ikke få en bøn ud af sin mund. Men i hjertet og i hele hendes krop

brændte en fortvivlelsens ild. Hun var på et stede, hvor Satan havde hende i sin vold. Synde, bare synde. Falde dybere og dybere. Ned i Helvedes kval. Men skælvende, og måske med et vildt had til sig selv og den verden, der omgav hende, brød hun igennem, kastede sig ned for Jesu fødder. Og så brød tårerne frem. Skælvende omfavnede hun Jesu fødder. Hendes tårer faldt på Jesu fødder, som Simon havde glemt - eller forsømt - at vaske, som det ellers var skik og brug. Men hun, kvinden, lod tårerne strømme, kyssede Jesu fødder med sin mund og tørrede og svøbte dem med sit lange hovedhår.

Hvilken uanstændighed! Hvilken frækhed! Simon var vred både på Jesus og dette udskud af et menneske, som var brudt ind i hans hus og havde vanhelliget det. Men Jesus sagde til Simon: Jeg har noget at sige dig. Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus, du gav mig ikke vand til at vaske mine fødder, men hun har vædet mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hovedhår. Du gav mig intet kys til velkomst, men lige fra jeg kom herind, er hun blevet ved at kysse mine fødder. Du salvede ikke mit hoved med olie, men hun salvede mine fødder med kostbar salve. Derfor siger jeg dig, hendes mange synder er hende forladt. Den, hvem meget forlades, elsker meget, men den, hvem kun lidt forlades, elsker kun lidt. Og til kvinden sagde Jesus: Dine synder er dig forladt. Din tro har frelst dig, gå bort med fred! (Lukas 7,44-50).

Kære unge! Her går vejen til frelse for dig og for os alle.

Intet menneske bliver løst fra sin synd og frigjort i sin samvittighed, uden det kommer til Jesus og modtager nåde over nåde af hans hånd. Jesus har magt til at forlade synder på jord, fordi han selv tog alle vore synder på sig. Jesus har magt til at frelse, fordi han købte os alle fri med sit eget blod. Jesus har magt til at bevare, fordi han vil give dig sin Helligånd. Jesus har magt til at føre dig frelst gennem livet og døden, fordi han selv døde for alle vore synders skyld og opstod til vor retfærdiggørelse.